

kan dog i Norge gaa noget højere op, fordi den der er progressiv. I Sverige var man ikke tidligere naaet højere end til 80 Øre pr. 200 Kr.; men man har nu ogsaa der forhøjet den til 1 Kr., hvilket vil komme til at gælde forinden Vedtagelsen her kan finde Sted, hvis man da vil vedtage Lovforslaget.

Det næste Lovforslag, jeg skal nævne, er Forslag til Lov om overordentlig Indkomstskat. Dette Lovforslag indeholder i en vis Forstand ingen Ændring fra den nugældende Lov. Den saakaldte Merindkomstskat er her foreslaaet med akkurat de samme Satser, som er bestemte i den gældende Lov. Men medens man i denne har den Bestemmelse, at hvor Merindkomstskat ikke indtræder, kan der indtræde en Tillægsskat baade paa Formue og Indtægt, saa er Tillægsskatten paa Formue udskilt af det her foreliggende Lovforslag, og der er kun foreslaaet, at en Tillægsskat paa Indtægt træder i Stedet, naar Merindkomstskatten ikke kommer til Anvendelse. Derimod er der ingen Ændring i selve Satserne for Tillægsskatten saa lidt som for selve Merindkomstskatten.

Til dette Lovforslag slutter sig Lovforslaget om en Ændring i Loven af 1919 om Indkomst- og Formueskat. Den gaar ud paa at indføre en særlig Formueskat for Aaret 1919—20 — alle disse Love er jo med en enkelt Undtagelse, som jeg senere kommer til, midlertidige, idet enten Udløbsfristen er sat til 31. Marts 1920, eller de er beregnede paa Skatteaaret 1919—20. Den midlertidige Ændring, der her foreslaas, gælder dels Personer, dels Selskaber. Lovforslaget er noget ændret fra det Forslag, som jeg fremsatte i Folketinget. Der er nemlig sket den Ændring med Hensyn til Formueskat paa Personer, at man først begynder ved Formuer paa 25 000 Kr., medens jeg havde foreslaaet allerede at begynde ved Formuer paa 20 000 Kr., og dernæst, at Personer, hvis Indtægt ikke gaar ud over 3 000 Kr., overhovedet ikke kommer til at betale denne Tillægsskat, medens i det Lovforslag, jeg fremsatte, Bestemmelsen lød paa en Indkomst af 2 000 Kr., hvilket i øvrigt var en Art Fejltagelse, idet jeg havde tænkt at foreslaa 2 500 Kr. I Folketinget er man, som sagt, gaaet op til en Indkomst af 3 000 Kr. Men dernæst har man forøget Satserne baade for Personer og for Selskaber, hvad jeg straks skal komme til, for de højeste Formuers Vedkommende ikke ubetydeligt. Dette er sket til Erstatning for et bortfaldet Forslag, som

jeg ikke mener at have nogen som helst Grund til at komme ind paa. Dette Forslag gik ud paa at beskatte en særlig Formueforøgelse i 1918 som Indkomst. Da jeg imidlertid ikke i Folketinget har kunnet finde nogen Tilslutning for dette Forslag og heller ikke efter den Mangel paa Tilslutning, der var i Folketinget, kunde vente, at det vilde blive vedtaget i dette høje Ting, er jeg enedes med Folketingets Udvalg om at lade denne Del af Lovforslaget bortfalde. Jeg maa endnu nævne, at der er foreslaaet en særlig Formueskat paa indenlandske Selskaber og Foreninger. Dette er noget nyt i vor Lovgivning, idet vore almindelige, ordentlige Love om Indkomst- og Formueskat til Staten ikke medtager indenlandske, men vel udenlandske Selskaber under Beskatningen. Det er foreslaaet, at denne Beskatning af Formuen retter sig efter de almindelige Regler i den gældende Lov af 1912. Andre mindre vigtige Bestemmelser i Lovforslaget ser jeg ikke nogen Grund til at nævne.

Dernæst er der Lovforslaget om Ændring i Lov om Arveafgift. Dette Lovforslag adskiller sig fra de andre derved, at Loven skal være vedvarende. En Lov om Ændringer i Arveafgiftsloven kunde jo umulig tænkes vedtaget for et enkelt Aar; det vilde da være meget usikkert, om den overhovedet vilde give nogen som helst Indtægt. Der er her foreslaaet en Forøgelse for alle de 4 Grupper, der findes i den nugældende Lov, op til Afgifter paa henholdsvis 8, 12, 16 og 20 pCt. — Regler, som alle har været vedtagne af Folketinget allerede i 1915, men da stødt paa Modstand i dette høje Ting. Det er mig naturligvis en Tilfredsstillelse, at ogsaa det konservative Folkeparti, fra hvilket der den Gang var Modstand mod disse Regler, nu er gaaet med til disse ikke ringe Afgifter af Arv.

Jeg kommer nu til Lovforslaget om Ændring i Ejendomsskyldloven, om hvilket der desværre ikke har kunnet opnaas Enighed, hvad der noget undrer mig, da det dog ikke i særdeles høj Grad adskiller sig fra Loven af 13. Oktober 1917. Det her foreliggende Lovforslag gaar for det første ud paa en Udskydelse af den Vurdering, der efter Loven skulde foretages i 1919. Derom tror jeg dog, at alle har været enige, at det var hensigtsmæssigt at udskyde denne Vurdering, særlig naturligvis af den Grund, at Konjunkturerne endnu er saadanne, at man neppe vilde faa et rigtigt Billede gennem en Ejen-